

ni bila nova jetnica. Na vejico je sedla in me žalostno motrila obračajoč glavo na desno in levo. Tudi drugo jutro ni bilo bolje. Prepričal sem se, da se ne privadi ječe in izpustim jo. Zletela je na bližnje drevo in tam obsedela. Čez pol ure skoči zopet v ptičnico. Čudno se mi je zdelo, zakaj tako ravna. Lakota je brez dvojbe ne sili, da bi si v ptičnici iskala hrane, ker tudi mej oknom ni jedla. Poskusim še enkrat meneč, da se morda vender privadi. A ravno tako se vède kakor preje. Nič se jej ne ljubi. Ko njena tovarišica veselo skače od veje do veje in z ostrim kljunom sēka po pečkah, sedi ona nepremakljivo. Smili se mi ubogo bitje in jo izpustim. Čez malo časa skoči k ptičnici in — smuk noter. Pokrov pade — mene se pa polasti nek čuden čut. Vzamem jo zopet in denem mej okno.

Sedaj šele zapazim, da ima sirota zlomljen krempljček na nogi. To je bil menda tudi vzrok, da je bila raje na gorkem kakor v mrzlej zimi. Predno se napotim spat, grem gledat k oknu in se poslovit od ptic, pa samo jedno zapazim v kletki. Kje je bolna? Ali je začarana ta ptica ali kaj? Kaj pa je tam v kotu pred kletko? Svetilnico vzamem, natančneje pogledam in res: sirota leži na hrbtu — mrtva. Žalosten grem počivat.

Ta dogodek me je tako ganil, da nisem več lovil ptic. Ptičnico sem spravil pod streho, zadovoljen z vže udomačeno senico. —

Solnce je ostajalo vedno dalje na nebu, mraz je pojenjaval. Moja senica pa je z vidnim veseljem pozdravljala bližajočo se vzpomlad. Tako lepo je prepevala, da me je večkrat ganila. Dolgo sem nepremično zrl pred se poslušajoč njene glasove. Zdelo se mi je, da je prepričana prihodnje prostosti.

Ko se pričeli pomladnji vetrovi boj bojevati z zimskim kraljestvom, navdajalo me je veselo čustvo, da pojdem kmalu lahko v zeleni svet radovat se dvojne vzpomladi. Da bi pa jaz bil vesel, moja senica pa žalostna, tega bi ne mogel prenašati. Izpustim jo torej v diyno vzpomlad želež jej mnogo veselja. Veselo petje čujem iz njenega grla in — rôsnemu očesu izgine.

Branimir.

Kuna in golob.

(Basen.)

Kuna se je ulovila v nastavljeno železje. Strašne muke je trpela in strah pred bližajočo se smrtjo delal jej je bolečine še večje.

Mlad golobček, vidéč to, hiti k materi ter upije: „Veseliva se, mati veseliva — najinemu sovražniku se bliža zadnja ura. Idiva, da se še malo ponorčujeva ž njim in se veseliva njegove nesreče!“

„Sram te bodi!“ reče starka, „zasramovanje nesrečnika, naj bi si bil še tako velik naš sovražnik, kaže hudobno srce, in njegov zasramovalec zasluži, da bi tudi njega jednaka nesreča zadela.“

Po Meissner-ju, preložil A. Kosi.

